

IRAN, ISFAHAN – september 2015

POROČILO ENOMESEČNE IFMSA KLINIČNE IZMENJAVE

Ime in priimek:

Tjaša Rupnik (tjasarupnik@gmail.com)

Čas izmenjave:

Od 1. 9. do 30. 9. 2015.

Kraj izmenjave

Izmenjavo sem opravljala v Isfahanu. Isfahan je bil moja tretja izbira mesta, a mi ni žal, da so me dodelili sem. Mesto je res zelo lepo, staro, veliko (približno 2 milijona prebivalcev), precej religiozno. Temperature so bile v septembru ves čas nad 30 stopinj, na začetku meseca je bilo precej bolj vroče kot proti koncu. Po obisku Teherana, ki je bil moja prva izbira mesta, sem spoznala, da je Isfahan mnogo boljša in prijaznejša izbira za izmenjavo.

Komunikacija pred izmenjavo

1-2 tedna pred odhodom sem pisala kontaktne osebi, ki je bila nevedena v CA, a njenega odgovora na mail nisem dobila. Zato sem jo dodala na FB in poskušala stopiti v kontakt z njo na ta način, pa sem končno dobila zelo kratek odgovor le en dan pred odhodom. K sreči sem imela mail od druge punce (LEO), ki me je predhodno kontaktirala zaradi nekih stvari, ki sem jih morala urediti pred izmenjavo. Tako sem od nje dobila vsaj nekaj (bolj skromnih) informacij glede študentskega doma in stvari, ki sem jih morala prinesiti s sabo za v dom (rjuhe, jedilni pribor, posoda ...). Potem sem dobila drugo kontaktno osebo, ki mi je pisala dan pred odhodom.

Sprejem s strani tujih študentov

Dan pred odhodom mi je pisala druga kontaktna oseba, ki me je vprašala, kdaj in na katero letališče priletim. Že prej sem jim povedala, da pridem direktno v Isfahan, in sicer ob 4.00 zjutraj. Rekla je, da me pride počakat. Nato sem na dan odhoda dobila mail, da se je nekaj zgodilo in da ne more priti pome, naj si pa zamenjam denar, kupim sim, počakam do 7h zjutraj na letališču, nato pa naj vzamem taxi in pridem do študentskega doma. Ampak ko sem prišla v Isfahan, je nastala manjša težava, saj je letališče zelo majhno, menjalnice nisem našla, tudi sim kartico je bilo nemogoče kupiti. Nato sem s pomočjo Iranca, ki je sedel z mano na letalu, nekako rešila zadevo in naslednji dan le prišla do študentskega doma. Ko sem prišla, so mi povedali, da imam tri kontaktne osebe. Ena punca je od

začetka vsak dan hodila z mano v bolnico in se je trudila pregovarjati z zdravniki, da so mi našli mentorja, mi prevajala ... Z ostalima dvema puncama smo se videle bolj poredko, večinoma na socialnem programu, ki je potekal 1-krat na teden.

Nastanitev in prehrana

Nastanjena sem bila v študentskem domu, ki je strogo ločen za dekleta in fante. Od začetka je bila moja cimra Nemka, ki je bila prav tako na izmenjavi. Bili sva sami v sobi za 4. Študentski dom ima skupno kuhinjo, wc-je in tuše za celo nadstropje. Zadnji dan sem izvedela, da je v domu tudi fitnes. Ni pa pralnega stroja. Kar nekaj težav sem imela z internetom, ker je potrebno pridobiti nekaj gesel, da deluje. Zato sem dostopala preko gesla od ene punce iz doma, zadnji teden pa niti to ni več delovalo. Ker se stvari rade zakomplicirajo, so tudi z nastanitvijo nastopile težave. Drugi vikend sem šla na izlet v Širaz in ko sem se vrnila, so bile nenadoma v moji sobi naseljene tri druge študentke, vse moje in Nemkine stvari pa zmetane s postelje in stlačene v kotu. Punce so se naselile, ker so rezervirale sobo za šolsko leto, midve sva pa tako ostali brez postelje. Takoj sem poklicala LEO, ki mi je svetovala, naj se pogovorim z ravnateljico doma, ki je pa seveda v petek (petek je pri njih enako kot pri nas nedelja) ob 23h ni bilo. K sreči je imela punca iz sosednje sobe 3 postelje prazne in sva se z Nemko za eno noč preselili k njej. Naslednji dan so mi uredili novo sobo v drugem študentskem domu.

Prehrana: Na voljo sem imela tri obroke dnevno v bolnišnici, vendar sem izkoristila samo kosilo in le dvakrat večerjo. Sem pa zadnji dan izvedela od punc, ki bivajo v domu, da je mogoče dobiti večerjo tudi v študentu.

Delo v bolnišnici oz. inštitutu

Dodeljena sem bila v bolnišnico Alzahra na oddelek za anesteziologijo, ki je bil moja tretja izbira. Prva dva dni smo se lovili, kdo bo moj mentor, ker se mi zdi, da nihče ni vedel, da pridem. Ko sem končno dobila mentorja, sem bila z njim dva dni. Prvi mentor je bil res v redu. Najprej mi je malo razložil, katera zdravila se uporablja v anesteziji, nato pa mi pokazal, kako se pravilno predihava z masko in intubira. Pri naslednjem pacientu sem lahko vse to počela že sama. Nato pa je odšel na dopust, po tem pa na kroženje v drugo bolnišnico. Dodeljena sem bila drugemu mentorju, ki mi ni pustil nič delati, saj je rekel, da to ni njegova dolžnost. Po petih dneh sem morala iti v drugo bolnišnico (Korshid hospital) na oddelek za zatrupitve, saj sta anestezija in zastrupitve pri njih del enega kroženja in predmeta. Tukaj so mi pa spet našli metorja, ki ni govoril angleško, poleg tega pa je predlagal, da bi hodila na oddelek od 20h zvečer do 8h zjutraj. To se moji CP ni zdelo primerno, zato je šla vprašat na oddelek za interno medicino, če sem lahko tam, in so rekli, da lahko pridem. Potem pa mentor iz

zatrpitev ni pustil, da zamenjam oddelek, tako da sem 10 dni preživela v bolnici od jutra do večera. Zjutraj sem bila na interni, kjer sem se udeležila vizite, ki je trajala 2-3 ure, a ni bila preveč uporabna, saj je potekala v farsiju, čeprav so obljubili, da bo zaradi mene v angleščini. Popoldan sem bila na oddelku za zastrupitve, ki se je izkazal za še kar uporabnega, saj so na tem oddelku po jutranji viziti pripravniki sami, specialista pokličejo le v primeru, da ne znajo sami rešiti primera, kar je redko. Tako sem opravila kar nekaj izpiranj želodca, vsavila precej nazogastičnih sond in pripravljala aktivno oglje. Z nekatreimi pripravniki, ki so znali angleško, smo se dobro ujeli, tako da so popoldnevi hitro minili in smo se ob čakanju na paciente precej zabavali. Za zadnjih 10 dni sem se ponovno vrnila na oddelek za anesteziologijo, kjer me je mentor prva dva dni dodelili zdravnici, ki tudi ni znala angleško, kar je bilo zanjo precej stresno. Hotela mi je veliko pokazati, bila je nadvse prijazna, ampak se nisva mogli sporazumeti. Zadnjih pet dni sem končno po naključju našla zdravnika, ki sta znala angleško in sta mi veliko stvari razložila, občasno sta mi dovolila predihavati in intubirati, tako da je vsaj na koncu izmenjava potekala približno tako, kot sem si želela od samega začetka.

Če pogledam za nazaj, moja praksa v strokovnem smislu ni ravno izpolnila pričakovanj, ki sem jih imela pred odhodom. Mogoče je bil problem v organizaciji. Na začetku sem mislila, da res nihče ne zna angleško, ampak sem videla, da ni temu tako, ko sem si na koncu sama poiskala zdravnika, ki sta dobro govorila angleško in sta se z veseljem ukvarjala z mano. Ampak moram povedati, da sta imela Nemka na nefrologiji in Poljak na gastro zelo dobra mentorja, z odličnim znanjem angleščine, tako da je včasih tudi malo zaradi spleta okoliščin odvisno, na koga naletiš.

Še to – na območju bolnice, ki je uradna ustanova, naj bi ženske nosile uradno ruto in mantu do kolen. Mene so varnostniki pred bolnišnico večkrat okarali, ker je bil moj mantu malo krajši in mi namignili, naj ga zamenjam.

Mentorstvo

Opisano v prejšnji točki

Socialni program

Socialni program je bil s strani njihove IFMSA organiziran enkrat na teden, pa še to ni bil kaj preveč zanimiv. Večinoma so bile to večerje za dobrodošlico in ob odhodu, enkrat pa smo šli na ogled armenske četrti. Z Nemko in Poljakom smo si sami organizirali izlete v bližnje kraje in se veliko družili, tako da njihovega socialnega programa v resnici niti nisem pogrešala. Sicer pa kot turist(ka) res nikoli nisi osamljen(a) v Iranu. V tem času sem spoznala tudi nekaj novih iranskih prijateljev, s katerimi sem se družila ob popoldnevih in večerih, tako da mi res nikoli ni bilo dolgčas.

Prevoz

V Iran sem letela iz Ljubljane, preko Istanbula do Isfahana. Iz letališča v Isfahanu, ki je približno 25 km oddaljen od mesta, lahko prideš v mesto samo s taksijem. Za vikende (tukaj so v četrtek in petek) smo z Nemko in Poljakom v lastni režiji odšli v bližnje večje kraje – Yazd, Shiraz, Kashan, Tehran – ki so vseeno oddaljeni 6 ur vožnje. Potovali smo z avtobusom, posebno udobni so VIP avtobusi, na katerih dobiš tudi sladkarije in pijačo za na pot. Cena karte za te kraje je bila okoli 7 evrov.

Splošna ocena izmenjave

Splošna ocena izmenjave je zelo dobra. Če bi še enkrat izbirala, bi se ponovno odločila za Iran. Čeprav na strokovnem področju nisem veliko pridobila, mi je obisk Irana dal veliko več, kot sem pričakovala. V prvi vrsti so to ljudje, ki sem jih spoznala. Teško z besedami opišem toplino, prijaznost in odkritosrčnost, s katero te sprejmejo in pozdravijo. Veliko si jih želi in načrtuje odhod v tujino, predvsem v ZDA in Kanado, saj imajo ogromno znanja in potenciala, ki ga v Iranu ne morejo uresničiti. Druga pomembna stvar je gotovo, da ti obisk take države razširi obzorja, drugače začneš gledati na svet, bolj začneš ceniti svobodo. Življenje brez hijaba, mantuja, da lahko oblečeš kratke hlače ali krilo, ko je zunaj 40 stopinj, da greš ven s prijatelji in se vrneš domov, kadar želiš. Vse te stvari, ki so pri nas precej samoumevne, so pri njih teko zelo omejene.

Prilagoditev na način življenja v Iranu je pri meni trajal skoraj 2 tedna, vendar sem po tem res začela uživati v tej drugačnosti in druženjih z novimi prijatelji. Kdor hoče iti v Iran, mu zagotovim, da ga čakajo vsakodnevna presenečenja, ki so včasih dobra, drugič malo manj dobra, a na koncu je izkušnja izredna in nepozabna. In še to – Iran je varna država, ni vojne, tudi za ženske ni problem, če se same sprehajajo po mestu.

Približna razdelitev stroškov

Letalska karta: 580 €

Izleti v druga mesta: 200 € (karta za avtobus, prenočišče, vstopnine, hrana ...)

Ostali stroški: 120 € (prehrana - večerje, vključno z družabnim programom, zajtrk, kosilo, sladoled; avtobus po mestu ...)

Naup mantujev in posebne rute za v bolnico: 35 €

